

Ramund

Folkemelodi

Em D C Hm
Ra- mund var sig en bed - re__ mand, om han hav - de bed - re__ klæ - der.

5 Em D C Hm
Dron - nin - gen gav han - nem klæ - der på stand af blå - garn, bast og__ læ - der. "Så - dan

9 Em H(m) C G Am H Em
vil jeg ik - ke ha'," sag - de Ra - mund, "Så - dan står mig ik - ke bra," sag - de Ra - mund den ung - e.

2. Ramund gik sig ved salten søstrand,
der så han syv jætter stande.
"Tager jer Ramund på min mindste hånd
og kaster ham langt fra lande."
"Det gør ikke ene du," sagde Ramund,
"Komme må I alle syv,"
sagde Ramund den unge.

3. Ramund tog til sit dyre sværd,
det han kaldte Dymlingen røde.
Hug han de jætter syv med en færd,
at blodet randt dennem tildøde.
"Der ligger alle syv," sagde Ramund,
"Alt står jeg her endnu,"
sagde Ramund den unge.

4. Kejseren ud af vinduet så
med angst og sorrigfuld mine:
"Hvo er den mand, i gården mon stå
og der så hæsselig grine?"
"Det er mig, jeg har lyst," sagde Ramund,
"med dig at vov' en dyst,"
sagde Ramund den unge.

5. Ramund tog til sin store kniv,
den han kaldte Dymlingen dyre.
Skilte han kejseren ved hans liv,
at hovedet fløj femten mile.
"Jeg mente, den ej bed," sagde Ramund,
"Dog rinder blodet ned,"
sagde Ramund den unge.